

[Justitsministeren]

tanke end den, der ligger til grund for den nuværende registrering.

Hvorfor jeg ikke mener, det kan være frivilligt, kan jeg måske bedst forklare gennem et eksempel.

Hvis man forestiller sig en tvangsindlæggelse af en depressiv, selvmordstruet person, vil den pågældende sandsynligvis modsætte sig en registrering, en registrering, som i den situation netop har til formål ved en senere lejlighed at sætte politiet bedre i stand til at disponere på en måde, der kan forhindre den pågældende i at realisere sit selvmordsønske, hvis han bliver taget i en situation, hvor han kommer i detentionen eller lignende.

Og så er der jo også det hensyn at tage til dem, der skal medvirke ved tvangsindlæggelsen, at de på forhånd ved besked, og det er netop derfor, vi i det forslag, der er fremsat, har indskrænket os til, at det er i tilfælde med farlige personer, man ønsker at oprettholde en registrering.

Jeg ser gerne, at vi kan få sagen afsluttet, og det har hr. Lenger måske mulighed for at gøre mere ved, end jeg har. Ved de debatter, der har været, har vi jo lagt det sådan op, at vi gerne skulle have en besked fra retsudvalget, og jeg har som sagt på forhånd meddelt, at den besked agter jeg at efterkomme i forbindelse med det cirkulære, der udsendes.

Lenger (VS):

Det er selvfølgelig venligt af ministeren at meddele, at han vil følge flertallet – jeg havde nu heller ikke forventet andet – men jeg undrer mig alligevel over denne afvisning af frivilligheden. Det, der står tilbage i ministerens afvisning, er stadig hensynet til den pågældende selv og en eller anden tænkt, ja næsten fortænkt, situation, hvor en tidligere tvangsindlagt sindslidende kan gå hen og komme i detentionen. Ja, det kan vi jo alle, havde jeg nær sagt, men der er ikke for mig at se nogen særlig risiko for, at netop sindslidende skulle komme i detentionen. Der er heller ikke nogen særlig risiko for, at netop tidligere tvangsindlagte skulle begå straffelovsovertrædelser og slet ikke med våben. Det er der intet belæg for, og det får mig til at gentage det spørgsmål, jeg stillede lige før: hvad er det, som sindslidende især har risiko for at gøre, og som vi andre ikke pludselig kunne gå hen at gøre? Hvornår er der i sær-

lig grad en stor risiko for, at sindslidende gør et eller andet, hvor denne oplysning kan have betydning, mens den ikke har betydning for os andre?

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan jo ikke gøre generelt op, hvad man kan tænke sig, at en sindslidende kan foretage sig, som andre ikke vil gøre, men jeg kan tænke mig nogle situationer, hvor det for en, der tidligere har været tvangsindlagt, og hvor betingelserne for tvangsindlæggelse på grund af farlighed er opfyldt, kan have interesse for ham selv, at man har kendskab til det fra myndighedernes side. Hvis han af den ene eller den anden grund er eftersøgt, kan det have interesse for politi og andre, der deltager i den eftersøgning, at have kendskab til det, også af hensyn til den sindslidende selv. Det er de situationer, jeg har talt om, og jeg mener ikke, man kan regne med, at den pågældende sindslidende selv, når tvangsindlæggelsen sker, tænker på en sådan senere situation og siger til de pågældende myndigheder: jeg vil meget gerne registreres. Jeg vil tro, at man i næsten alle tilfælde vil få den besked fra den pågældende i de presede situationer, vi her taler om, at han eller hun bestemt ikke ønsker at blive registreret, og så står man i den vanskelige situation, jeg lige har omtalt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Første næstformand (Knud Østergaard):

Fra de pågældende ministre er modtaget svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Hjortnæs: spm. nr. S 593 og 646
 Riishøj: spm. nr. S 610, 613 og 614
 Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 625, 626, 641 og 659
 Agerschou: spm. nr. S 631
 Poulsgaard: spm. nr. S 632
 Arne Jensen: spm. nr. S 636
 Agnete Laustsen: spm. nr. S 637 og 651
 Baadsgaard: spm. nr. 640 og 664
 Stinus: spm. nr. S 642
 Steffensen: spm. nr. S 644